

**Φασουλής και Περικλές,
ό καθέννας νέτος σκέτος.**

Π. Τι σκέπτεσαι, βρέ Φασουλή ;

Φ. Και τόχα τι σέ μάλε ;

Δέν είν' ελεύθερος κανείς νά σκέπτεται σάν θέλι ;
Και όταν σκέψεις έρχονται 'στό κλόβρο σου κεφάλι
σ' έφώτιστα ποτέ κι' έγώ τί σκέπτεσαι, χαμάλη ;

Π. Θέλω νά μάθω 'γρήγορα κι' άς λείψ' ή σοδαρτής.

Φ. Αυτό που σκέπτεσαι και σό και κάθε πατριώτης,
μή άλλους λόγους δηλαδή, κεφάλι χαλασμένο,
σάν 'δωμε θηλυκό παππά και διάκο γκαστρωμένο,
τάηδόν νάναι γάιδαρος κι' ό γάιδαρος άηδόν,
τότε και τό Ρωμαίικο θά πάη σάν Κορδόν.

Π. Τι έννοεις μ' αυτά που λές ;

Φ. Χωρίς καιρόν νά χάνης,
γίνε Τρικούπη, Περικλή, νά γίνω Δεληγιάννης.

Π. Άφού τό θέλεις γίνομαι, άλλα μ' αυτό τί βγαίνει ;

Φ. Θά έννοησης τάχιστα τό πράγμα τί σημαίνει.

Π. Λέγτε λοιπόν...

'Εγώ, μαρέ, ό γαβρός Δεληγιάννης,
ό τσόν εξυμνούμενος έν θνους και όργανος,
δπαρηφάνως έρχομαι σέ σένα τόν Τρικούπη,
σέ σένα τόν κρεμανταλά, σέ σένα τόν χαλινούπη,
και μέ πολλόν έρεθισμόν τόν γρόθο μου σού δείχνω
και τό 'ψηλά φωκόλα σου κατόχαμα τά ρίχνω,
και μ' όλην μου τήν δύναμιν τήν γούνα σου τινάζω
κι' αυτός τούς λόγους, Περικλή, μέ στόμφορ σού φωνάζω:
'Ως τώρα ήπιες κι' έραγες και μ' έκανες νά ρέψω
»κι' έγώ δέν είχα λάχανα τό κόρμα μου νά θρέψω,
»ώς τώρα ήπιες κι' έραγες 'στό πάντε Βιλατίνα
»και όλα τά κοπέλα σου έχόρτασαν ρουσφέτια,
»χρόνους όκτώ 'φαρμάκωνες και μοδρες καρναβάλι
»κι' επάχαινες άδιάκοπα κι' ένίεσο βουβάλα,
»ήνθ' έγώ 'στών δίφρορ σου δευμένος έπισθόγγικνω
»σάν μπακαλιάρος άχαμνός τά χερία μου εδάγγικνω,
»μή τώρα πουγίνα κι' έγώ μεγάλος Ναπολέον,
»τώρα που τρώγω 'στών Αόλην μετά τών Βασιλέων,
»τώρα που ήλθε, Περικλή, κι' έμένα ή σαρά μου
»κι' οδός λιγούραις όπως πριν παράζουν τάντερά μου,
»τώρα κι' έγώ τήν νίκην μου κομπάζων θ' αλαλάζω,
»και άρον άρον Περικλή, τήν πίστι σου θ' άλλαξω,
»κι' όσα μέ τό θηρία σου 'φαρμάκωνες τάνημερα
»άπό τή μύτη σου ζυνά θά σου τά βγάλω σήμερα.
»Τά παστρικά τσανάκια σου, χωρίς νά πολυτρέψω,
»άπό τό Κοινοβούλιον θά τά πετάζω έξω,

»θά 'πό πός εξελέχθησαν μέ τήν δωροδοκίαν,
»θά 'πό πός και τήν νόμιμον δέν έχουν ήλιμίαν,
»θά 'πό και άλλα σοδαρά, που ξέρεις και δέν ξέρεις,
»άν δέ τολήρησε, Περικλή, μή λέξι νά προφέρη,
»άλλοιμον σου τρεις φορές, σέ τρώει μαθρο φίδι,
»και ξεκουμπίζεσαι και σό ως που νά 'πης κρεμμύδι,
»και πές 'στό Μισολόγγι σου μέ τούς όρθους κολλάρους
»νά τρώγης αδογτάραχα και νά φαρεύης σπαρούσι.
»Έξω και σό όγρήγορα, μουρμούρη και κλαψάφη,
»κι' έγώ θά ψήσω σήμερα 'στά χείλη σου τό ψάρι
»πως και σό μου τήφουσε φς τώρα, βρέ 'Ιούδα,
»και θά σέ κάμω νά πηδής έμπρός μου σάν άρκοϋδα.
»Και άν δέν πάσης μπρούμητα σ' ήμέ τόν Δεληγιάννη
»και δέν ζητήσης μιλ παρτόν δι' όσα μουχεις κάνει,
»θά πές νά 'τρέψ τόν Σώλασβουρ και τούς έχθρους μου
[δύου]

»και τά μανίκα σου θά τρέψ και θά μου πλέκεις δόλους.

»Έλα έμπρός μου ταπεινός χωρίς ν' άντιμύλησης,

»Ελα και πές μου ε'Ημαρτον ένώπιόν σου τσόν,

»άλλ' όμως τού έλέου σου μή μ' άρηγήσης τήν δρόσον.

»Έσού ό μόνος κύριος κι' ό μέγας Ναπολέον,

»έγώ δέν είμαι άξιος νά σ' άπεινώ πλέον

»οδδ' όπως ό έλάχιστος τών τσών όπαδων σου

»και μήτε υποπόδιον νά γίνω τών ποδών σου.

»Έλα και πές μου ελ' αυτός, κι' ίσως σου γίν' ή χάρις

και άφσαι άρπαξιόν έκ μέρου μου νά πάρης.

Αυτό σου λέγω, Περικλή, ως πρώτος έν τός ίσους,

σú δέ καθό Καρλίλος άπέσως ν' άπαντήσης.

Π. Έγώ λοιπόν, βρέ Φασουλή, ό Περικλή Τρικούπη,

ό φέρων τά παράσημα και τής Γουαδελούπη,

τοιαύτα λέγω ταπεινός πρός σέ τόν Δεληγιάννη :

ε'Εγέμισε μέ πρόβατα τού κόρματος ή στάνη

»και ε,τ' ή Έξοχότης σου προτάξη και είπη

»αυτό άπέσως γίνεσαι, μεγάλε τσελεπτή.

»Θέλεις νά 'βρωσ όί φίλοι μου ; ... τά δόντια σου μήν τρι-

»άρκει μονάχα μή ματιά τριγύρω σου νά ρίξης. [Έξς.]

»Θέλεις σάν κυκόο 'στή Βουλή μονάχον νά μ' αφήσης,

»ή μέ κλωστογίας έκ τής Βουλής κι' ήμ' νά ξεκουμπήσης,

»και τότε μόνος γαυριών έν μέσφ τής άγέλης

»χρηός άντιπολιτεύσις νά κάνης ε,τι θέλεις ;

»Δέν φλέγεται, Πρωθυπουργέ, από έπιθυμίαν

»ώς τού Προδρόμου τού γνωστου τήν κάραν τήν τιμίαν

- » νὰ ἔῃς καὶ τὸ κεφάλι μου κορμένο μὲς ἑστὸ πιάτο
- » καὶ νὰ τὸ βλέπῃς νὰ πηδᾷ ἔμπρός σου ἄνω κάτω ;
- » Ἐσὺ ὁ λαοκράβητος τοῦ ἔθνους Δαληγιάννης,
- » ἐσὺ ὁ πρῶτος τοῦλίγκας κ' ὁ ἑκουστός τσοπάνης,
- » ποδοῖς τὰ γιδοπρόδατα τὰ ἑκατὸν καὶ δέκα,
- » κ' ἂν σοῦ καπνίσῃ γιὰ Χατζῆ μὲ στέλλας εἰς τὴν

[Μέκκα.

- » καὶ μ' ἀνεβάξῃς ἑστὸ σκαμνὶ καὶ εἰς τὴν καρμανιόλα....
 - » μὴ λέξῃ: "πῆς, Ἀλήπασσα, κ' εὐθὺς θὰ γίνου ἐλα.
 - » Γιὰ σένα σήμερα τὸ πᾶν καὶ δοῦλοι περισσοί,
 - » ἑστὴ βροσί ποῦπινα νερὸ τὸ πίνεις τώρα σὺ,
 - » καὶ μὲ τὴν ἔξουσία σου μοῦ σπᾶς τὰ κόκκαλά μου...
 - » ὁ νόμος εἶται τῆγραφε... βολὰ σου καὶ βολὰ μου».
- Αὐτὰ λοιπὸν θὰ σοῦ εἰπῇ Τρικοῦπης ὁ τρανὸς
κ' ἔμπρός σου τὸ κεφάλι του θὰ σκύψῃ ταπεινῶς.
Φ. Καὶ τώρα πάλιν, Περικλῆ, ὁ Θεοδώρης ἐγὼ,
πόδ τοῦ Τρικοῦπης τὰγαθὰ βουζαῖνω καὶ τρυγῶ,
ἐπόδ χαμένο σὰν κ' αὐτὸν δὲν φαίνομαι κουροῦπι,
λέγω εἰς σὲ τὸν Περικλῆ καὶ δχι ἑστὸν Τρικοῦπης :

- » Μὴν ἔχῃς ἄλλο εἶδωλον ἐκτός ἐμοῦ κανένα,
- » μὲ σῶμα δὲ καὶ μὲ ψυχὴν κολλήσου εἰς ἐμένα,
- » ἂν θέλῃς δίπλα μου νὰ τρῆς λαγὸ μὲ πατραχῆλι,
- » κ' ἂν ἀπομαίνου ἐλαλα τῶν ἀσέβων τὰ χεῖλη,
- » ποὺ τὴν σεπτὴν εἰκόνα μου σκυφοῖτο ἐν προσκυνοῦν,
- » κ' εἰς ἕνα τρέχουν εἶδωλα κ' ἄερα κοπανοῦν».

Αὐτὰ σοῦ λέγω, Περικλῆ, ὡς μέγας Δαληγιάννης,
ἀλλ' ὡς πολίτης Φασουλῆς καὶ φίλος μπεχλιδάνης
μὲ τόνον χαμηλότερον αὐτὰ σοῦ ἔμιθῶ,
καὶ ἄκου τα μὲ προσοχὴν, ἂν εἰσαι μὲ μυαλό :
Ἐστὰ τρέχοντα πολιτικὰ τὸν Φασουλήν μωήσου,
τοῦ Γιάννη τοῦ Καμπούρογλου τὸ ἔζλο ἐνθυμήσου,
καὶ φύλλους μέσα στᾶχυρα ποτὲ σοῦ μὴ γυροῦς
καὶ μ' ἔνα κ' ἄλλο, Περικλῆ, μὴν κάθεσαι νὰ ρέβῃς.
Περὶ τῆς Κυβερνήσεως δὲν πρέπει, μπεχλιδάνη,
νὰ συζητῇς παντάπασιν τί κάνει καὶ δὲν κάνει,
μὴ τὰ σηκῶτα σου χαλᾶς μὲ τὰς λογοκρισίας,
καὶ λέγῃς ὁ Θεόδωρος πὼς εἶναι ὁ Μεσοσίας,
καὶ βάθος δυσθεώρητον καὶ ὕψος δυσανάβατον,

κι' ὅπως μὲ οὐ δὲν συμφωνεῖ ἀπ' ὅπου τόχη τράβα του.
Βλέπεις ἔμένα, Περικλῆ... ποτὲ δὲν πέρασε φόνος
καὶ γιὰ καμμιὰ Κυβέρνησι. ποτὲ δὲν βγάζω μόκο,
ἀλλ' ἤσυχος κι' ἀμέριμνος ἐγκώμια τῆς πλέκω,
γιὰ τὸ Δοστέλι γάμονα κι' ἔμπρός του σοῦτα στέκω.
'Αλλὰ κι' ἂν θέλω, Περικλῆ, ν'ἀντιπολιτευθῶ
φοδοῦμαι μὴπως ἔξαρνα γερὰ μπαλαρωθῶ,
κι' ἂν δέρνωμαι κι' ἐκ μέρους σου, κι' ἂν δέρνωμαι κι' ἀπ' ἔξω,

καθὼς σοῦ εἶπα κι' ἄλλοτε, 'στὸ ἔξω δὲν θ' ἀνοίξω.

Ἀδὰ σὺλλογιζόμενος τὰ τέλη τὰ ἐπόδουνα
ἔλα τὰ βλέπω φωτεινὰ τριγύρω μου καὶ ρόδινα,
καὶ μακαρίζων ἐκ ψυχῆς κι' ἔμὲ καὶ τὴν πατριδα
'στὴν κυβερνήσαν πάντατα συντάσσομαι μεριβὰ.
'Ενόσω δ' ὁ Χαρίλαος διεύθυνε τὸ σκάφος

ἐφώναζα κι' ὡς Φασουλῆς κι' ὡς Δημοσιογράφος :

« Οὐτος ἐστὶν ἡ ἀμπελος ἡ ἐνταῦς ἀληθής,
> τὸ δένδρον τὸ καλλίφυλλον κι' ὁ ἄρμος ὁ εὐδύς ».

Μὰ τώρα ὅπου ἔπασε, τὰ πάντα λημονῶθ, καὶ γανερὰ, βρὰ Περικλῆ, τσιὰυ' ἀναφανῶθ :

« Μιὰ τρῶπα μέσα 'στὸ νερὸ μὰς ἔκαμε ὡς τώρα,
> μαροῦλια τὸ περισσεύμα καὶ τὰ θεωρακοφάρα,
> μαροῦλια καὶ οἱ ἄρμοι του κι' οἱ σιδηρόδρομοι του...
> τεινὰ, μωρὲ, ὁ κάβουρας καὶ τεινὰ τὸ ζουμί του;
> Θέλεις ἀλήθεια προκοπή; Θέλεις νὰ 'θῆς ἀπ' ἔλα;

'στὸν Δελγηγιάνη πῆγαίνε, 'στὸν Θεοδωράκη κόλλα.
'Ἐκείνος ἀνεστήλωσε τὸν ἔνα κι' ἄλλο νόμο

> κι' ἔπῃρε τὸ Ρωμαϊκὸν κατήφορο καὶ δρόμο.
> Νά! κυβερνήτης μιὰ φορὰ, νὰ, βρὰ, παραδοκώρης,
> κι' ἔχι Τριποῦσης φαφαλατὰς καὶ μουτὸς κακομοίρης ».

Ἀδὰ φωνάζω, Περικλῆ, αὐτὰ καὶ οὐ νὰ λέγεις,
τὰς Κυβερνήσεις πόποτε μὴν ἀγαπᾷς νὰ φέγγεις,
νὰ τὰς εὐρίσκεις ὡς ἔμὲ τελείας καὶ σοφὰς,
ἀλλῶς μένει κέρδος σου τὸ ἔξω ποδὸ θὰ φῆς.

Καὶ τί οὐ μέλει ἔπειτα γιὰ τέτοια, βρὰ Σχαρίλζο;
πάντα θὰ 'βρῆς ἔσπὸ φωμί, θὰ 'βρῆς καὶ λίγον ἧλιο.

γιά νὰ ζουτάνγεις, Περικλῆ, τὸ κρῖο κόκκαλό σου
καὶ αὐτὸ τὸ ἀχώρινο καὶ κλοῦζο καὶ κόκκαλό σου.

Ἀδὰ σκεπτόμενος καὶ σὺ, ποδὸ σοῦπα παραπάνω,
ἔπως 'μιλῶ νὰ ὀμιλῆς, νὰ κἀνεις δὲ, κἀνω.

'Αλλῶς ἐν ὀνόματι Συντάγματος καὶ νόμου
γενναίως μπαλαρώνεσαι καταμεσῆς τοῦ δρόμου,
καὶ σοῦ ἀργάζου, Περικλῆ, τὸ μαῖρο σου τομάρι,
καὶ οὐ κτυποῦν γιὰ γάϊδαρο καὶ ἔχι γιὰ σαμάρι.

Μὴ λημονῆς, ὦ γέννημα τῆς γῆς τῆς ἐλευθερίας,
δὲ, κι' ὁ Σούτσος ἔγραψεν εἰς παλαιὰς ἡμέρας :

« Οὗτος εἶν' ἐλευθερὸς νὰ κἀνεις καὶ νὰ ράβεις,
ὁ ὅτιος εἶν' ἐλευθερὸς, μὰ φθάει νὰ μὴ γράφεις,

ὁ ὅτιος εἶν' ἐλευθερὸς, μὰ φθάει νὰ μὴ γράφεις,

ὁ ὅτιος εἶν' ἐλευθερὸς, μὰ φθάει νὰ μὴ γράφεις,

ὁ ὅτιος εἶν' ἐλευθερὸς, μὰ φθάει νὰ μὴ γράφεις,

ὁ ὅτιος εἶν' ἐλευθερὸς, μὰ φθάει νὰ μὴ γράφεις,

ὁ ὅτιος εἶν' ἐλευθερὸς, μὰ 'βρίσκεις τὸν μπαλά σου,
ὁ ὅτιος εἶν' ἐλευθερὸς, μὰ σποῦν τὰ κόκκαλά σου,

ὁ ὅτιος εἶν' ἐλευθερὸς εἰς ὅλα γιῶννην νάχη,
μᾶνοι κι' ἐλευθερὸς καθεὶς νὰ σοῦ τραβᾷ μπαρντάχι,

ὁ ὅτιος εἶν' ἐλευθερὸς, μὰ γίνεσαι τουλοῦμαι,
ἂν φέγγεις κατ' ἐλάχιστον τὸν σκόλο τὸν Λουκοῦμη,

ὁ ὅτιος εἶν' ἐλευθερὸς καὶ τώρα, βρὰ παιδιὰ,
μὰ πρῶσχε γιὰ τὸν Θεὸ μὴ βγάζεις τοιμουδιά,
ὁ ὅτιος εἶν' ἐλευθερὸς καὶ πλήρης ἱστορίας,
πολὸ ἐλευθερώτερος καὶ τῆς ἐλευθερίας,

ποδὸ μέσ' ἀπὸ τὰ κόκκαλα ἔβγηκε τὰ γερὰ
πάντες γνησίου Ἑλληνος πρωτοκαλλημαρὰ.

Τὰς Κυβερνήσεις ἀφῆες, μὴ σέβῃς τὰ μαλλιά σου,
μὰ πέραν τὰ βρεμμένα σου καὶ τράβα 'στὴ δουλειά σου,
χωρὶς τὰ ρίχνεις 'πίσω σου τεξουερκέας σου βλέμμα,
ἂν ἀγαπᾷς νὰ μὴ χυθῶ τὸ τίμιόν σου αἶμα,

ὅπου ἐγράφη ἀνωθεν σταγόνα πρὸς σταγόνα
νὰ τρέξη 'στὴς πατρίδος σου τὸν ἔκδοξον ἀγῶνα.

Μὴ θέλεις ραμπαζόφυλον νὰ αἰσθανθῆς 'στὸν ὄμον
πρὸς χεῖράν τοῦ Συντάγματος καὶ τῶν κειμένων νόμων,
ἀλλὰ καὶ νόμου, Περικλῆ, καὶ Σύνταγμα φοδοῦ,
καὶ πάρε εἰς τὰ χεῖρά σου τὴν λύρα τοῦ στραβοῦ,

κι' ἂν ἀγαπᾷς τὴν ράχη σου, κι' ἂν θέλεις τὸ καλό σου,
σὲν ξένοιατο κορπόσκυλο 'στὸν καρφανὸ 'ἐπιπλώσου,

κι' ἔλα μαζί μου νὰ περῶς ζωὴ χαριτωμένη...
Μηλίτσα ποδοῖαι 'στὸ γκρεμὸν τὰ μῆλα φορτωμένη,

τὰ μῆλα σου λιμπιστήκα, μὰ τὸν ἔκδοξον φοδοῦμαι,
καὶ πάντα τοῦ Καμπούργου τοῦ ἔξω ἔθυμοῦμαι.

Ἀδὰ σοῦ λέγω, Περικλῆ, καὶ χαίρε κι' εὐδαίμονε,
ἐκεῖνο τὸ μπαλαρώμα ποτὸ σοῦ μὴ λημονεῖαι,
καὶ τώρα τὸ καθῆκόν σου νὰ κἀνεις καρτερῶ...
Π. Ὅπως λοιπὸν, ζεῦξομαι, μπαλαρώμα γερῶ.

Καὶ ὀλίγαις ποιικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ ἱστοριογράφος Ἀλέξανδρος Καράλης,
εἰς τὰ καλά ἐγκώπιων μετὰ στοργῆς μεγάλης,
μετέφρασεν εἰς γλῶσσάν τὰ μάλιστα λιγείαν
τὴν τοῦ Ντεσάρι τοῦ Γάλλου χρυσοῦν μυθολογίαν,
ἐξέδωκε δὲ ταύτην ὁ Παππαγεωργίου
πρὸς ἔξοχὴν καὶ τέφρην τοῦ καθενὸς λογίου.

Νέον Ἡμερολόγιον τοῦ Μίλτου Φωτιάδη,
ἐκ τῶν καλλίστων καὶ αὐτὸ ποδὸ βλέπειν ἐν Ἑλλάδι.
Εἰκόνας γλαφυρότατας, κομψότης, ποιικιλία.
Πωλεῖται δὲ εἰς ἀπαντὰς βιβλιοπωλεῖα.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σὰς κἀνω — πὸς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνοφθεῖς,
'ἔμὲ ξενοδοσιῶν ἐξόδι — δροῦ'στὸ λάδι τρετῆ'σὸ ἐξόδι,

μὰ Χημεῖον, μὰ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομῆ,
καὶ μιὰ χῆρα δίχως ἀνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Προσταίου κονιορτὸς πολλῆς.